



## PARAULA I VIDA

## ACTUALITAT

# Acostem-nos amb confiança al sagrament de la misericòrdia



**S**i volem que en aquest Any de la Misericòrdia, la nostra conversió sigui veritable, deixem-nos reconciliar amb Déu. Obriem el cor a ser perdonats i a perdonar els qui a nosaltres ens han ofès: «*Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors*» (Mt 6,12), diem en la gran oració cristiana del Parenostre. Podem tenir una confiança infinita en l'amor amb què som estimats per Déu, ja que el Pare ens ha mostrat en el seu Fill, clavat a la Creu, que ens perdonava i que ens redimia de tot pecat i de tot mal. Jesucrist el nostre germà ens rescata de la mort. Que ningú no desesperi mai de la seva culpa, per gran que sigui. En Crist, Déu ens ofereix un perdó infinit, incansable, sense límits. Així és la misericòrdia del nostre Déu. El seu amor és més gran que el nostre cor, i ens espera sempre, com al fill pròdig, per abraçar-nos i restaurar-nos a la dignitat de fills.

Jesús ha volgut que ho fem normalment a través del sagrament de la misericòrdia i del perdó, a través de la confessió, coratjosa i humil, dels nostres pecats a l'Església. Jesús ha vol-

gut que el perdó arribi a través de l'Església, a través dels successors dels apòstols i dels seus col·laboradors, els preveres. D'ells escoltem les paraules de conhort de Crist mateix: «*Jo t'absolc dels teus pecats, en el nom del Pare, i del Fill i de l'Esperit Sant*», mentre traça el senyal de la creu i ens beneeix amb la imposició de les mans. Com consola sentir que tot queda perdonat, que ets omplert per l'Esperit Sant, novament, i que la pau inunda la nostra ànima i l'enforteix per al testimoniatge! Són les paraules poderoses del qui diu a l'Apocalipsi: «*Jo faig que tot sigui nou!*» (Ap 21,5).

La confessió de les faltes, que quedaran en total secret inviolable, és el pas que ens cal fer per obtenir amb certesa el perdó de Déu. Potser a alguns els pot ser una mica enutjós, però cal ser senzills, i descobrir que el sacerdot en aquell moment és el representant de Crist i de l'Església, i és un germà que acull, que ens fa sensible la veu de Déu. I els homes i les dones necessitem d'aquests signes sensibles, que ens fan poble i ens «toquen» per dins.

La paraula és sanadora, guareix la soledat, obre a la llum, fa sentir el po-

der de Déu sobre nosaltres. És un acte alliberador.

La confessió no només ens perdona els pecats greus, sinó que també allibera la nostra consciència dels pecats menys greus, o venials, i inclús dels d'omissió tot allò que hauríem pogut fer i no hem fet. Allibera de les actituds de mediocritat o d'egoisme que ens cal revisar i canviar. Com diu el Papa Francesc «que en la celebració del sagrament de la reconciliació, experimenteu —tal com és descrit a la paràbola del fill pròdig— el trobament personal amb el Pare i la seva abraçada amorosa, i que sentiu igualment dins vostre l'alegria del perdó i aquella pau del cor que sols Ell ens pot donar per la seva misericòrdia divina».

Tornem al Senyor en aquesta Quaresma, la Quaresma de l'Any de la Misericòrdia, que hauria de ser especial, joiosa, acollidora del do de la indulgència. Ens farà bé acostar-nos al sagrament del perdó. No és que Déu s'hagi de reconciliar amb nosaltres, sinó nosaltres amb Déu i amb els germans.

† **Joan-Enric Vives**  
Arquebisbe d'Urgell

## Convivències de preconfirmació



**E**l dissabte 20 de febrer es va celebrar la segona de les tres convivències de preconfirmació programades per a aquest curs catequètic a les parròquies andorranes de la diòcesi d'Urgell. Van participar-hi 67 adolescents de les parròquies de les Valls d'Andorra.

Amb el lema «No perdís el tren», es va treballar sobre la Quaresma durant l'Any Jubilar de la Misericòrdia: en la convivència hi va haver temps per a una gimcana proactiva amb el tema proposat i un temps per a la reflexió, a les instal·lacions del col·legi Janer de Santa Coloma.

Els nois i noies estaven acompanyats d'un bon nombre de catequistes i joves voluntaris que van ajudar en el desenvolupament de la trobada. La propera convivència serà el 30 d'abril.

## APUNTS PER A L'ANÀLISI

# La resta, en mans de Déu!

**D**ilàleg després d'una conferència sobre la iniciació i educació en la fe. Un dels presents constata la dificultat d'un entorn descrisat amb una causa principal del progressiu allunyament; una altra persona assenyalava unes catequesis amb poc contingut que fonamenten superficialment l'experiència religiosa; un tercer carregava la responsabilitat als mateixos joves per la seva indiferència davant la transcendència... Un avi dels més grans digué: «Tot hi pot haver contribuït en major o menor mesura, però voleu dir que els adults no hi tenim també responsabilitat? Hem parlat als joves

de la raó de la nostra fe? Els hem iniciat seriosament, des de petits, en la pregària, en la participació a l'eucaristia dominical, en la celebració del perdó? N'hem estat testimonis? També dels ensenyaments evangèlics?» Seguí un silenci eloqüent. Quan es trencà, la primera intervenció va ser per asseverar el plantejament de l'avi.

A continuació, una senyora va compartir la seva experiència amb senzillesa i dolor alhora: «El creixement en la fe dels nostres fills ha estat un objectiu familiar. Ens hem preocupat per la seva formació catequètica, la iniciació en la pregària, la

pràctica sacramental, la participació comunitària... El resultat ha estat desigual entre els nostres fills i més aviat pobre. Hem fet el que creïem necessari i adequat. No podem oblidar, però, que la fe és un do de Déu.»

És ben cert que la fe és un do. És ben cert, també, que la iniciació i l'educació en la fe comporten una sèrie d'aspectes que la quotidianitat familiar pot oferir amb senzillesa i naturalitat: el primer anunci, la introducció instructiva i planera en els coneixements necessaris; l'experiència vivencial de vida cristiana que situa Jesús, les seves accions i les seves

paraules, en el centre, i que es pot assaborir des de la pregària i des de l'estimació als altres; l'estimació que pot anar esdevenint servei des de l'amor; la celebració dels sagraments que ens va introduint en la comunitat i en la dimensió celebrativa... El testimoniatge dels pares fa créixer en la fe i pot ajudar a descobrir la relació filial amb Déu Pare, apropant Jesús més i més, potenciant-ne el coneixement, l'estimació i el seguiment. La resta, en mans de Déu! «Déu em va escollir [...] i em va cridar per la seva gràcia» (Ga 1,15).

**Enric Puig Jofra, SJ**

## PALABRA Y VIDA

## Acerquémonos con confianza al sacramento de la misericordia

**S**i queremos que en este Año de la Misericordia, nuestra conversión sea verdadera, dejémosnos reconciliar con Dios. Abramos el corazón a ser perdonados y a perdonar a los que a nosotros nos han ofendido: «*Perdona nuestras ofensas así como nosotros perdonamos a los que nos ofenden*» (Mt 6,12), decimos en la gran oración cristiana del Padrenuestro. Podemos tener una confianza infinita en el amor con que somos amados por Dios, ya que el Padre nos ha mostrado en su Hijo, clavado en la Cruz, que nos perdonaba y que nos redimía de todo pecado y de todo mal. Jesucristo nuestro hermano nos rescata de la muerte. Que nadie desespere nunca de su culpa, por grande que sea. En Cristo, Dios nos ofrece un perdón infinito, incansable, sin límites. Así es la misericordia de nuestro Dios. Su amor es más grande que nuestro corazón, y nos espera siempre, como al hijo pródigo, para abrazarnos y restaurarnos a la dignidad de hijos.

Jesús ha querido que lo hagamos normalmente a través del sacramento de la misericordia y del perdón, a través de la confesión, valiente y humilde, de nuestros pecados a la Iglesia. Jesús ha querido que el perdón llegue a través de la Iglesia, a través de los sucesores de los apóstoles y de sus colaboradores, los sacerdotes. De ellos escuchamos las palabras de consuelo de Cristo mismo: «*Yo te absuelvo de tus pecados, en el nombre del Padre, y del Hijo y del Espíritu Santo*», mientras traza la señal de la cruz y nos bendice con la imposición de las manos. ¡Cómo consuela sentir que todo queda perdonado, que nos llena el Espíritu Santo, de nuevo, y que la paz inunda nuestra alma y la fortalece para el testimonio! Son las palabras poderosas de quien dice en el Apocalipsis: «*Yo hago nuevas todas las cosas!*» (Ap 21,5).

La confesión de las faltas, que quedarán en total secreto inviolable, es el paso que tenemos que hacer para obtener con certeza el perdón de Dios. Quizás a algunos les pueda resultar un poco engorroso, pero hay que ser sencillos, y descubrir que el sacerdote en ese momento representa a Cristo y a la Iglesia, y es un hermano que acoge, que nos hace sensible la voz de Dios. Y los hombres y las mujeres necesitamos de estos signos sensibles, que nos hacen pueblo y nos «tocan» por dentro. La palabra es sanadora, cura la soledad, abre a la luz, hace sentir el poder de Dios sobre nosotros. Es un acto liberador.

La confesión no sólo nos perdona los pecados graves, sino que también libera nuestra conciencia de los pecados menos graves, o veniales, e incluso los de omisión; todo lo que hubiéramos podido hacer y no hemos hecho. Libera de las actitudes de mediocridad o de egoísmo que necesitamos revisar y cambiar. Como dice el Papa Francisco «que en la celebración del sacramento de la reconciliación, experimentéis —tal como está descrito en la parábola del hijo pródigo— el encuentro personal con el Padre y su abrazo amoroso, y que sintáis igualmente dentro de vosotros la alegría del perdón y aquella paz del corazón que sólo Él nos puede dar por su misericordia divina».

Volvamos al Señor en esta Cuaresma, la Cuaresma del Año de la Misericordia, que debería ser especial, alegre, acogedora del don de la indulgencia. Nos hará mucho bien acercarnos al sacramento del perdón. No es que Dios tenga que reconciliarse con nosotros, sino nosotros con Dios y con los hermanos.

† Joan-Enric Vives  
Arzobispo de Urgell

## XI JORNADA DIOCESANA DE PASTORAL DE LA SALUT

## L'acompanyament dels infants en el procés d'acceptar la pèrdua



**L'**XI Jornada Diocesana de Pastoral de la Salut va tractar en profunditat l'acompanyament dels infants en processos de pèrdua i de dolor, en un acte celebrat a la sala d'actes del Seminari diocesà de La Seu d'Urgell el dissabte 20 de febrer.

La Jornada, que fou presidida pel Vicari General, Mn. Ignasi Navarri, i presentada per la Delegada de Pastoral de la Salut, Gna. Visitació Lorenzo SFU, va comptar com a ponent amb el Doctor

en medicina especialitzat en pediatria, Dr. Óscar Rosell.

El Dr. Rosell va intervenir amb dues xerrades en les quals va explicar a la nodrida assistència com explicar les males notícies als infants i com explicar l'amor a les persones que acompanyem en el procés de la malaltia. Va assenyalar la Bíblia i els seus ensenyaments com el marc de referència en el qual inspirar-se, constatant que creient en Jesús, de manera compromesa, i fent

que la creença es converteixi en un fet pràctic és el que dona un plus. De la nostra actitud i dels nostre actes —va assenyalar el Dr. Rosell— s'ha de transparentar Jesús, que potser serà l'únic referent d'ell que algunes persones malaltes o infants coneixeran.

De la seva experiència en l'àmbit de la pediatria va pouar anècdotes explicatives. Considera que qui millor sap com afrontar les males notícies són els mateixos infants, i que mostren amb la seva naturalitat maneres d'expressar el dol, si els adults els ho permeten. El dol sempre s'ha d'expressar, perquè sempre acaba sorgint en un moment o altre de la vida. El patiment, d'altra banda, no requereix un sermó, sinó presència, sobretot en els infants. Educar a afrontar la mort també ens enfronta a nosaltres mateixos, però és una de les millors inversions, i cal ensenyar als infants a expressar les seves emocions, a demanar ajut i a comprendre el fet de la malaltia, la pèrdua, el dol, la soledat. Per al Dr. Rosell, acompanyar-los en el procés del dol és fer-los entendre que les coses s'acaben.

## LA VEU DEL PAPA FRANCESC

## CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

## La comunitat

**L**a comunitat cristiana és la casa d'aquells que creuen en Jesús com a font de la fraternitat entre tots els homes. L'Església camina enmig dels pobles, en la història dels homes i les dones, dels pares i les mares, dels fills i les filles: aquesta és la història que compta per al Senyor. La família és l'àmbit de la nostra iniciació —institucional, indeleble— en aquesta història. És una història de vida plena, que acabarà en la contemplació de Déu per tota l'eternitat en el cel, però comença en la família.

El Fill de Déu va aprendre la història humana per aquesta via, i la va recórrer fins al final (cf. He 2,18;5,8). Quan va deixar Natza-ret i va començar la vida pública,

Jesús va formar entorn seu una comunitat, una «assemblea», és a dir, una *con-vocació* de persones.

Aquest és el significat de la paraula *església*.

Als Evangelis, l'assemblea de Jesús té la forma d'una família i d'una família acollidora.

I Jesús no deixa d'acollir i de parlar amb tots, també amb qui ja no espera trobar Déu en la seva vida. És una lliçó forta per a l'Església. Per tal que aquesta realitat de l'assemblea de Jesús estigui viva en l'avui, cal revifar l'al·liança entre la família i la comunitat cristiana. Podríem dir que la família i la parròquia són els dos llocs on es realitza aquesta comunió d'amor que troba la seva font última en Déu mateix.

Una Església de veritat, d'acord amb l'Evangelí, no pot tenir altra forma que la d'una casa acollidora, amb les portes obertes, sempre.

Reforçar el vincle entre família i comunitat cristiana és avui indispensable i urgent. Certament, cal una fe generosa per a tornar a trobar la intel·ligència i la valentia per a renovar aquesta aliança.

Naturalment, també la comunitat cristiana ha de fer la seva part. Que les famílies prenguin la iniciativa i sentin la responsabilitat d'aportar els seus dons preciosos per a la comunitat.

(Dimecres, 9 de setembre de 2015.)

# El Monestir de Les Avellanes celebra 850 anys de la seva fundació

**El Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes va acollir, el dissabte 20 de febrer, l'acte de commemoració del 850 aniversari de la seva fundació, l'1 de febrer de 1166. Va comptar amb la presència del Vicari General, Mn. Josep M. Mauri, que hi va assistir en representació del Bisbat d'Urgell, i que va ser qui féu l'ofrena floral, juntament amb l'Alcaldesa d'Òs de Balaguer, als Comtes d'Urgell Ermengol VII i Dolça de Foix, fundadors del Monestir.**



**A**l'acte també van assistir-hi nombroses autoritats encapçalades pel Director General d'Afers Religiosos, Sr. Enric Vendrell, la Vicepresidenta de la Diputació de Lleida, la Presidenta del Consell Comarcal, nombrosos alcaldes i representants d'organismes i d'institucions de la comarca. Les activitats de la jornada de celebració van començar a quarts de cinc, amb una benvinguda al claustre del monestir, en forma de repic de campanes, a càrrec de la Confraria de Campaners de Catalunya. Després, el Director del Monestir de Les Avellanes, Robert Porta i Roigé, donà la benvinguda ja a dins de l'església i féu la presentació del 850 aniversari. El Dr. Joan Busquesta i Riu, professor de la Universitat de Lleida, pronuncià una conferència sobre la funda-

ció del monestir en el context de la nova espiritualitat que s'anava forjant en aquell moment històric, al segle XII, i en acabar, es féu l'ofrena floral, moment simbòlic i que fou solemnitat per l'acompanyament de l'orgue que recentment ha estat instal·lat a l'església.

En acabar, l'Orquesta Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida va oferir un concert amb peces de Wagner, Chopin, Khatxaturian i Saint-Saëns que va rebre una gran ovació. Va cloure l'acte la Vicepresidenta Segona de la Diputació de Lleida, Sra. Rosa Pujol i Esteve, que va posar en relleu la importància de la fita que se celebrava i va encoratjar les institucions, la comunitat religiosa, i les persones que promouen activitats i mantenen viu el monestir, a seguir endavant amb la mateixa il·lusió i força que ha permès complir els 850 anys d'enguany.



El monestir va fundar-se en terres de Balaguer amb un primer grup de monjos premonstratesos i amb la protecció dels Comtes d'Urgell. Durant l'Edat Mitjana va ser centre d'espiritualitat, destacant com l'abadia premonstratesa més important de la corona catalanoaragonesa i una de les més importants de l'interior de Catalunya. Al segle XVIII visqué una etapa de renaixença amb l'anomenada Escola Històrica de Les Avellanes, on diversos monjos de la comunitat destacaren en el marc de la il·lustració al Principat. La desamortització de Mendizábal va posar fi a aquesta etapa premonstratesa i va viure moments molt difícils, amb l'espoli dels seus béns. Va ser en aquell moment quan els sepulcres gòtics dels Comtes d'Urgell van acabar en el museu The Cloisters de Nova York.

El 1910, ja passats els moments convulsos del segle XIX, la Congregació dels Germans Maristes van adquirir el monestir per emprar-lo com a Seminari. Els germans han obert el monestir a les persones, la cultura i el món: és un lloc emblemàtic que avui és centre cultural i de lleure vinculat a l'espiritualitat i la natura.

## «24 hores per al Senyor»

**E**l divendres 4 de març es va celebrar a la diòcesi la iniciativa del Papa Francesc, «24 hores per al Senyor».

En resposta a la demanda del Secretari General, sacerdots i laics han fet diverses activitats de pregària: en les parròquies més importants s'han organitzat torns davant el Santíssim Sagrament des de la primera Missa del matí del dia 4 de març fins a la del vespre, acabant amb una pregària; s'ha pregat amb els salms de la misericòrdia, amb el Sant Rosari; s'ha fet lectura de les Paràboles de la Misericòrdia; o bé s'han fet recits de l'oració per al Jubileu de la Misericòrdia que es pot trobar en el tríptic i en l'estampa repartida a les parròquies.

La iniciativa «24 hores per al Senyor» és una invitació del Papa Francesc, a través del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, que es va iniciar l'any 2014 i que ha estat acollida favorablement a totes les diòcesis del món.

El Papa insisteix en la necessitat d'una jornada completa on s'obrin extraordinàriament els temples parroquials i capelles, així com, ben especialment, els temples jubilers de la Misericòrdia, per tal d'oferir i facilitar als fidels la possibilitat de la pregària, l'adoració eucarística i dur a terme celebracions penitencials que preparin per rebre el sagrament del perdó.

## AGENDA

- 7 de març.** Jornada de formació de preveres. Predica Mn. Jordi Orbitg, al Santuari del Sant Crist de Balaguer. Fins a l'11 de març.
- 8 de març.** Mons. Joan-Enric Vives dicta una conferència, oberta al públic, en el marc de les conferències quaresmals, sobre la situació que es viu a Terra Santa, a Balaguer. Sala de la Rectoria de la parròquia de Santa Maria, 20 h.
- 11 de març.** Recés de Quaresma-Pasqua predicat per Mons. Vives al Sant Crist de Balaguer. Fins al diumenge 13 de març.

## LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

**7. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 9,1-41]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

**8. ■ Dimarts** [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.; beat Faust Míguez, prev.

**9. ■ Dimecres** [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Santa Frances-

ca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV); sant Dagobert, laic.

**10. ■ Dijous** [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús, rel., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

**11. ■ Divendres** [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., aba-

dessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

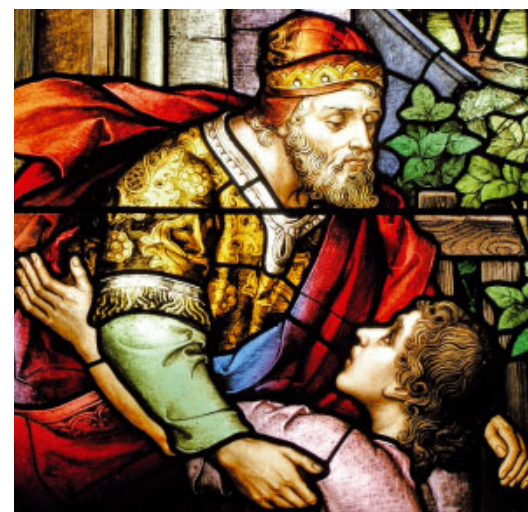
**12. ■ Dissabte** [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. St. Innocenci I, papa (401-417); St. Maximilià, militar mr. (295); St. Bernat, bisbe; St. Teòfan, monjo; beat Lluís Orione, prev. salesià; beata Àngela Salawa.

**13. ■ Diumenge vinent**, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

# Diumenge IV de Quaresma

COMENTARI

## Els qui viuen en Crist són una creació nova



**E**l llibre de Josuè, dins crònica històrica, porta catequesi profètica per un Poble que viu abatut a Babilònia. El millor és recordar que Déu sempre compleix fidelment amb el seu Poble.

Per això el *mannà*, do diví per travessar el desert, s'ha acabat i és substituït per *les collites del país de Canaan* del què ja han pres possessió.

Valor clau del Ministeri apostòlic és *el missatge de la reconciliació*. Tot i *portar el tresor del Ministeri en gerres de terrissa (2Co 4,7)*, dins *el tresor del Ministeri* ocupa sempre un lloc cabdal *el servei de la reconciliació*. Ahir i avui.

El model perfecte ho és el Pare misericordiós, que *els repartí els béns*: per què? Serà per a mal!

El bé suprem de restar a casa amb el pare i els germans amb amor no es pot imposar a la força.

*El fill més jove reflexionà* constatant: «*Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres i aquí jo m'estic morint de fam!*». El contrast entre *fill* i *treballador* queda substituït pel de *romandre a casa* i *marxar de casa*.

El propòsit d'*anar a trobar el pare* s'acompanya amb la promesa d'una triple confessió: a) *Pare, he pecat*; b) *Ja no mereixo que em diguin fill teu*; c) *Pren-me entre els teus treballadors*.

La paradoxa del *pare que corre* i el *fill que camina* indica que la reconciliació és més fruit de l'amor misericordiós del pare que de la conversió total del fill. *El pare el besà* abans que confessés a) i b) però sense deixar-li dir c). Dir-li al pare «*Pren-me com a treballador*» és dir-li «*Pren-me com a no-fill*» i això equival a dir-li «*Tracta'm com si no em fossis pare*». Això mai de la vida!

La «penitència» és de joia: *Vestiu-lo amb el vestit millor, poseu-li un anell per celebrar-ho*. Tot i que pel *fill gran* la festa sigui motiu d'estranyesa.

*Fill, tot el que és meu és teu*: perfecta definició del que és ser fill de Déu. Que tot allò prioritari en l'estil de Déu ho és per tot fill seu. És així?

Mn. José Luis Arín

### ▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el mannà. Els israelites, no tenint ja mannà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

### ▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: / ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. / Us omplirà de llum i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

### ▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

### ▶ Lectura de l'evangelio segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: «Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.» Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: «Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors.» I se n'anà a trobar el seu pare. Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, correngué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu.» Però el pare digué als criats: «Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat.» I es posaren a celebrar-ho. Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: «Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras.» El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: «He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?» El pare li contestà: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat.»

### ▶ Lectura del libro de Josuè (Jos 5,9a.10-12)

En aquellos días, el Señor dijo a Josué: —Hoy os he despojado del oprobio de Egipto. Los israelitas acamparon en Guilgal y celebraron la pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó.

El día siguiente a la pascua, ese mismo día, comieron del fruto de la tierra: panes ácidos y espigas fritas.

Cuando comenzaron a comer del fruto de la tierra, cesó el maná. Los israelitas ya no tuvieron maná, sino que aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

### ▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, / él lo escucha y lo salva de sus angustias. R.

### ▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: El que es de Cristo es una creatura nueva: lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado. Todo esto viene de Dios, que por medio de Cristo nos reconcilió consigo y nos encargó el servicio de reconciliar. Es decir, Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirle cuentas de sus pecados, y a nosotros nos ha confiado el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo os exhortara por medio nuestro. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no había pecado, Dios lo hizo expiar nuestros pecados, para que nosotros, unidos a él, recibamos la salvación de Dios. Palabra de Dios.

### ▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: —«Ése acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta parábola: —«Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: «Padre, dame la parte que me toca de la fortuna.» El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, emigró a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y tanto le insistió a un habitante de aquel país que lo mandó a sus campos a guardar cerdos. Le entraban ganas de llenarse el estómago de las algarrobos que comían los cerdos; y nadie le daba de comer. Recapacitando entonces, se dijo: «Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros.» Se puso en camino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se conmovió; y, echando a correr, se le echó al cuello y se puso a besarlo. Su hijo le dijo: «Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo.» Pero el padre dijo a sus criados: «Sacad en seguida el mejor traje y vestido; ponle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y matadlo; celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado.» Y empezaron el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y el baile, y llamando a uno de los mozos, le preguntó qué pasaba. Éste le contestó: «Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha matado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud.» Él se indignó y se negaba a entrar; pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Y él replicó a su padre: «Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; y cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado.» El padre le dijo: «Hijo, tú siempre estás conmigo, y todo lo mío es tuyo: deberías alegrarte, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado.»